

Când vei întâlni o fată

Viorel Darie

Îmi place nespuse de mult să călătoresc, nu are nicio importanță cu ce anume, pe jos, cu bicicleta, cu sania sau cu avionul. Îmi place să văd frumusețile lumii înșirate în stânga și-n dreapta drumului meu nesfârșit.

Și nu mă opresc nicicând din mers, decât doar pentru a admira și mai mult frumosul pe care îl descopăr.

Am ajuns odată într-o țară pitorească, plină de livezi mândre și de oameni de treabă. M-am oprit lângă un măr umbros, care avea poame mari și frumoase. Un tânăr chipeș m-a văzut și mi-a dăruit un măr proaspăt cules din pom, minunat, jumătate roșu, jumătate auriu, și mi-a spus:

- Dăruiește, te rog, acest măr celei mai frumoase fete pe care o vei întâlni în drumul tău!...

- Mulțumesc! i-am răspuns. Așa voi face!

Am plecat mai departe. Am ajuns într-o altă țară cu ape înspumate scaldând țărături înalte. Acolo, pe ramura unui pin, am zărit o pasăre măiastră. Frumoasa pasăre purta în cioc o ramură veșnic verde, împodobită cu flori roșii. Zburând ușor spre mine, pasărea mi-a pus în mână acea delicată ramură cu flori, cântându-mi duios astfel:

- Oferă această veșnic vie ramură cu flori celei mai gingașe și mai romantice fete pe care o vei întâlni în calea ta!...

- Negreșit, așa voi face!...

Am plecat din nou la drum. În lunga mea călătorie am traversat în lung și-n lat lumea cea largă,

până am ajuns într-o țară a Nordului, cu lungi și grele zăpezi. Cerul era întunecat, ningea cu fulgi mari, la nesfârșit. Eu însă visam fericit, în acel ocean nesfârșit de zăpadă.

Treceam încet peste pustiurile albe de ninsoare pufoasă. M-am oprit lângă o margine de pădure unde văzusem o vulpe argintie cu un pui foarte drăgălaș lângă ea. Când mă văzu vulpea cea albă îmi zise:

- Sunt bătrână și slabă! Omule bun, îți încredințez acest pui al meu care mi-e tare drag, dar pe care nu-l mai pot îngriji!...

- Și ce să fac cu el?...

- Te rog să-l dai în grijă fetei cu inima cea mai bună și mai milostivă pe care o vei întâlni în cale în călătoriile tale!...

- Se înțelege! Așa voi face!...

Am plecat și din țara zăpezilor. Iarăși am călătorit mult, mult de tot, fără să opresc undeva. Din timp în timp admiram jucăușul pui de vulpe din brațele mele, care mă privea și el cu ochii săi vioi și curioși, cu botișorul cel negru și cu urechile sale gri atât de nostime.

Am ajuns în drumurile mele într-o țară foarte îndepărtată, din Răsărit, cu oameni harnici și respectuoși. Acolo am zărit o grădină mică, minunată, îngrijită, în fața unei căsuțe care arăta ca în povești. M-am oprit la poarta acesteia.

O tânără nespus de frumoasă se opri în grabă la poartă să vadă ce vești au sosit. M-a privit adânc în ochi, iar eu am simțit cum privirile ei mă fascinează.

Atunci am înțeles pe loc că ființa aceea, cu o figură de înger, cu fața luminoasă și cu buze delicate, era cea mai frumoasă, cea mai gingașă și mai romantică față din lume. Pe deasupra, avea o inimă bună și milostivă, cea mai milostivă din câte văzusem până atunci pe lume!

I-am oferit ei mărul cel frumos, jumătate roșu, jumătate auriu, ramura cea veșnic vie cu flori roșii, precum și simpaticul pui de vulpe argintie.

- Toate astea sunt pentru tine, i-am spus. Sunt daruri, pe care ți le trimite un tânăr chipeș, o pasăre măiastră și o vulpe polară!...

Fata fu surprinsă, dar nespuse de fericită privind daruri pe care i le adusesem.

Iar eu am plecat. De ce oare am plecat? De ce am părăsit poarta acelei mici dar simpatice căsuțe? Privisem, oare, îndeajuns minunatul chip de înger al fetei ca să-mi pot reaminti întotdeauna privirea ei luminoasă și surâsul ei curat? Voi mai ști altădată drumul spre acea frumoasă țară?

De atunci călătoresc într-una. Lumea, cu minunile ei, se înșiră de o parte și de alta a lungului meu drum. Iar toate gândurile și visele mele sunt de-a pururi acolo, la orizontul periplului meu nesfârșit...